

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

תוכן עניינים

- א. על מחבת מלמד שטעונה כלי ואי אפי לה מאתמול איפסיל ליה בלינה 1.....
- ב. מה להלן שלשת לוגין לעשרון אף כאן שלשת לוגין לעשרון 2.....
- ג. לא מינו כהן אחר תחתיו משל מי היתה קריבה ... משל יורשין ושלימה היתה קריבה ... יכול יקריבנה הצאין ת"ל אותה כולה ולא חציה 3.....
- ד. אשר יקריבו לה' אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמן בניו אלו כהנים הדיוטות 5....
- ה. מבניו שמעת מינה תרתי 5.....
- ו. לכ"ג שמת ומינו אחר תחתיו שלא יביא חצי עשרון מביתו ולא חצי עשרון של ראשון 6.....
- ז. שבעה דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהן עובד כוכבים ששלח עולתו ממדינת הים שלח עמה נסכים קריבה משלו ואם לאו קריבין משל ציבור 7.....
- ח. גר שמת והניח זבחים יש לו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל ציבור ותנאי ב"ד הוא כ"ג שמת ולא מינו כהן אחר תחתיו שתהא מנחתו קריבה משל ציבור 8
- ט. ועל פרה שלא יהא מועלין באפרה 9.....

דף נא.

א. על מחבת מלמד שטעונה כלי ואי אפי לה מאתמול איפסיל ליה בלינה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748
להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

כבר התבאר לעיל דף ג: שחביתי כהן גדול¹ לישתן ואפייתן דוחין את השבת ואת הטומאה ככל קרבן שקבוע לו זמן². שנאמר תפיני שתהא נאה ולא תאפה מבערב³, ועוד כיון שמחבת ומרחשת היו בעזרה, ושתייהם מכלי השרת ומקדשין⁴. אם תאפה מבערב תפסל בלינה שהמרחשת⁵ מכלי הקדש היא.

ב. מה להלן שלשת לוגין לעשרון אף כאן שלשת לוגין לעשרון

עוד התבאר לעיל שם שבכל יום כשמביאין משל הכהן הגדול עשרון שלם⁶ סולת, מביא גם ג' לוגין שמן, כמו שנאמר בפרשת צו (ויקרא ו פסוק יג) זה קרבן אהרן וגו' עשירת האפה סלת מנחה תמיד מחציתה בפקר ומחציתה בערב על מחבת בשמן תעשה להוסיף לה שמן כנסכי הכבש שנאמר בו

¹ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ג הלכה יח

² תו"כ צו פ"ג פרשה ג' ופ"ד באותו פרשה יעו"ש ואיתא שם דווקא מנחת חביתין של כה"ג דוחה את השבת ואת הטומאה משא"כ מנחת חביתין של חינוך כהן הדיוט אין דוחה השבת וטומאה יעו"ש היטיב. הר המוריה שם

³ קשה דאמאי כתב רבינו ז"ל טעם זה דכבר דחו אותו בגמרא (דף ג' ב) ואף על גב דרבינו ז"ל כתב כאן תאפה נאה ובפ"ג מהל' מעשה הקרבנות כתב תאפה נא בין בשל ונא ומשמע דהני פליגי שם בגמ' רבינו ז"ל פסק שם כר' יוסי דאית ליה תרויהו וכדכתב הרב בעל כ"מ ז"ל שם. לח"מ. אולי אפ"ל בדוחק דהירקא הוא מחוץ לעזרה וא"כ כיון דנתקדש בכלי א"כ אין להוציאו לחוץ דנפסל. הר המוריה שם. ובמעשה רקח שם תירץ וי"ל דהוא מתרצת חברתה דכיון דפסק כר"י דדריש תופיני נא ונאה מינה נמי דפסק כרב הונא דדריש נאה וקושיית רב יוסף דכביש ליה בירקא אינה קושיא דאין זה דרך כבוד כלפי מעלה ומפני שפסק כר"י במעשה הקרבנות הוצרך להביא כאן דברי רב הונא שדורש נאה כר"י אכן בדיון זה עיקר הטעם הוא כדברי רבא דדריש על מחבת מלמד שמעונה כלי ואי אפי לה מאתמול איפסיל לה בלינה דהוא בתרא ותניא כוותיה וכן נראה שהבין המבי"ט ז"ל בקרית ספר שלא הזכיר אלא דרשת רבא והשמיט דרשת רב הונא עיין שם.

⁴ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יב הלכה כג

⁵ ולא ידעתי למה שינה רבינו ז"ל וכתב מרחשת. לח"מ שם. ואולי ט"ס הוא וצ"ל שהמחבת וכו'. הר המוריה שם. ובמעשה רקח כתב ומה שהעתיק כאן מרחשת בהכרח צ"ל דלאו דוקא וסמך למ"ש בפ"ג דמעשה הקרבנות דאיך יכתוב היפך פסוק מפורסם והרב לח"מ הניח בצ"ע עיין שם ולענ"ד נראה פשוט כאמור. אולם עיין מרכה"מ דרבינו דוקא קאמר שמרחשת יש לה שפה והבצק שאופין אותו עליה רך וכו' והרי בחביתין מרבה שמן ומעשהו רך, ורבנו גרים במנחות דף ג' ע"ב ר' יוסי אומר תאפינה ריבה אית ליה נא ואית ליה נאה אלמא דמחבת דחביתין היינו מרחשת.

⁶ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יג הלכה ב ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הַנְּתָא לְמִשְׁיחָא בְּדַף הַיּוּמִי

מסכת מנחות

(במדבר כח פסוק ה) בְּשֶׁמֶן פְּתִית רְבִיעֵת תִּהְיֶינָה. וְגו' לוגי השמן מחלקין לי"ב רביעיות, ברביעית⁸ שבמקדש⁹, רביעית לכל חלה¹⁰.

דף נא:

ג. לא מינו כהן אחר תחתיו משל מי היתה קריבה ... משל יורשין ושלימה היתה קריבה ... יכול יקריבנה חצאין ת"ל אותה כולה ולא חציה

⁷ ההין שנים עשר לוג, רביעיתו שלשת לוגין, שהן שנים עשר רביעית. עיין רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ב הלכה ה ז

⁸ מהשבע מדות לח שהיו במקדש כמבואר ברמב"ם הלכות כלי המקדש פרק א הלכה יז ולוג למדידת שמן המנחות, וחצי לוג למדידת שמן לכל נר מנרות המנורה, ורביעית לחלק בה השמן לחביתין.

⁹ ועיין במל"מ שם שהקשה מדאיתא להלן דף פז: מדה יתירה של לוג ומחצה היתה שם שבה היה מודד למנחת כ"ג לוג ומחצה בבוקר לוג ומחצה בין הערבים וכתב "ואני תמיה בזה בין לר"ש ובין לחכמים לאיזה תכלית אנו צריכים לשער לוג ומחצה והלא עשיית החביתין אחת אחת היתה נעשית ובכל חלה וחלה היה נותן לה רביעית שמן ולש אותה וא"כ יביא ג' לוגין בכלי חול ואח"כ ימדוד ברביעית רביעית שמן לכל חלה וחלה. ואפשר לומר דס"ל דצריך שכל השמן הראוי להקריב בבקר צריך שיהיה כולו קדוש בשעה שמתחיל לעשות החלות והרי הסלת אף שלא היה מקריב כי אם חצי עשרון היה צריך לקדש עשרון ומה שלא הצריכו גבי שמן נמי שיקדש ג' לוגין דומיא דסלת דמקדיש עשרון הוא משום דשאני סולת דרחמנא אמר מחציתה דמשמע שיביאנה שלמה ויקדשנה שלמה אבל גבי שמן אין צורך לקדש כי אם מה שצריך להקריב באותה שעה ומש"ה מקדיש לוג ומחצה ואח"כ מודד ברביעית לכל חלה וחלה. ומכאן אני תמיה לסברת רבינו שכתבתי (לעיל בפרקין) דאית ליה שעשיית החביתין היא שהיה עושה י"ב חלות מן העשרון וחולק כל חלה וחלה לשנים ומקריב י"ב חצאין בבקר וי"ב בערב וא"כ כל הג' לוגין היה צריך שיביא להקריב חצי עשרון של בוקר ולא ימנע או יקדש כל השלשה לוגין או לא יקדש כי אם רביעית אחר רביעית הצריך לכל חלה וחלה אך שיעור זה דלוג וחצי לאיזה תכלית הוא. ואולי שכשם שאחר שהיה מקדש כל העשרון בעשרון של קודש היה חולק העשרון בחצי עשרון והיה עושה ממנו שש חלות ואח"כ היה עושה מחצי האחר שש חלות אלמא דבעינן שהמחצית יהיה חלות בפני עצמו א"כ גם השמן צריך שהמחצית יתקדש ומ"מ כבר כתבתי דסברא זו דרבינו היא תמוהה בעיני ואעיקרא דדינא למה צריך לחלק העשרון בחצי עשרון כפי סברתו שהרי חצי עשרון זה לא היה מקריב בבקר אלא חצי המחצית של עשרון זה וכן מהלוג ומחצה לא היה מקריב הימנו בבקר כי אם המחצית, סוף דבר דברי רבינו צריכין תלמוד". אולם עיין רמב"ם הלכות כלי המקדש פרק א הלכה יז דלא הזכיר רבינו כלל מדה זו של לוג ומחצה ולא הזכיר אצלנו כלל שמקדש הג' לוגין אלא רק בעשרון כתב ומקדישו ואפ"י דס"ל דרק לר"ש היו מודדים לוג ומחצה ולא לחכמים שלשימתם היה רק מקדיש רביעית. וצ"ע. וזהו מש"כ שם בפיה"מ משנה מסכת מנחות פרק ט משנה ב אין הלכה כר"ש

¹⁰ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יג הלכה ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

מת כהן גדול¹¹ בשחרית אחר שהקריב חצי העשרון ולא מינו כהן אחר, מביאין היורשין עשרון שלם עבור כפרתו ועושיין אותו חביתין ושלימה היתה קריבה.

וי"א¹² שזהו עיקר הדין מן התורה, אבל מצד תקנה דרבנן שלא יפשעו בה תקנו שתהא באה משל צבור. וי"א¹³ שבו ביום שמת באין משל יורשין, אבל בשאר הימים באין משל צבור, וי"א¹⁴ שלעולם באה משל יורשין אך אם אין מי שירש היתה באה משל צבור.

¹¹ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ג הלכה כב
¹² הקשה בלח"מ תימה דבפ"ז ממסכת שקלים אמר ר"ש דתנאי ב"ד הוא דכ"ג שמת ולא מינו כהן אחר תחתיו שתהא מנחתו קרבה משל צבור ורבי יהודה אמר משל יורשין ומשמע דהיינו פלוגתא דאיפליגו בפרק התכלת (דף נ"א) וכיון דרבינו ז"ל פסק כאן כר' יהודה איך פסק בהלכות שקלים פ"ד כר"ש שכתב שם דכ"ג שמת ולא מינו אחר תחתיו מקריבין את החביתין מתרומת הלשכה. והרב בעל כסף משנה ז"ל נתעורר שם על זה ותירץ דאגב גררא דאינך נקטיה ואצלי אינו כן. ועוד דרבינו ז"ל בפירוש המשנה בפרק התכלת כתב הלכה כר' יהודה ובפרק שביעי מהל' שקלים פסק דאין הלכה כר"י א"כ קשיא מדידיה אדידיה. וז"ל דאית ליה לרבינו ז"ל דתרי מחלוקות הוו בפרק התכלת איפליגו מן התורה אי מביא מן היורשין או משל צבור דר' יהודה אית ליה מן היורשין מן התורה ור' שמעון סבר מן התורה משל צבור ובפ"ז דשקלים איפליגו בתנאי בית דין דר"ש סבר מתנאי בית דין הוי משל צבור. וא"ת למה הוצרכו לתקנה כיון דמן התורה הוא כן כבר הקשו זה בפרק התכלת ותירצו שתי תקנות היו ור' יהודה סבר דאפילו מתנאי ב"ד אינו כן, ורבינו ז"ל בההיא דהתכלת פסק כר' יהודה משום דק"ל הלכה כר' יהודה לגבי ר' שמעון כדאמרין בעירובין פרק מי שהוציא והוה ובההיא דשקלים פסק כר"ש משום דר' יוסי משמע דאית ליה כוותיה מדפליג רבי יוסי בסיפא גבי קנין פסולות ולא פליג עליה ברישא משמע דמודה ליה וא"כ אף על גב דאיפליג עליה ר' יהודה לית לן בה דק"ל הלכה כר' יוסי לגבי רבי יהודה וכיון שכן כאן כתב הדין שהוא מדין תורה שמביא משל יורשין ושם כתב הדין שהוא מתנאי ב"ד שהתנו ב"ד על כך דבההיא הלכתא כתב כר"ש דאמר תנאי ב"ד כן הוא מדרבי יוסי מודה ליה כדפרישית והשתא אתי שפיר דהוצרכו לחלוק ר' יהודה ורבי שמעון בתרי מחלוקות בפ' התכלת ובפ"ז דשקלים משום דהם שני ענינים חלוקים כדפרישית דאל"כ תרי מחלוקות למה לי כיון דאיפליגו חדא זימנא לא היה צריך יותר.

¹³ מאירי בשקלים לתרין דברי רבנו ובאו"ש כאן וז"ל והנראה דרבינו סובר דאע"ג דתנאי ב"ד שתהא קריבה משל צבור (שקלים כ' ע"א), זה דוקא בימים הבאים אחר זה, אבל אותו יום שהכ"ג הביא עשרון שלם, ומחצה הנשאר אבד כיון שמת, אותו פעם בין הערביים צריך היורש להקריבו, דהוי כאילו כבר נתחייב הכ"ג בזה, ובאופן כזה לא תקנו חכמים שיתחייבו הצבור. אך צריך להבין דאיך משלח הבן החביתין בו ביום בערב הא אונן הוא, ואינו משלח קרבנותיו, כדיליף ר"ש ריש טבול יום (זבחים צ"ט ע"ב) אפילו מנחות בזמן שלמים שהוא שלם בו. ואולי גלי קרא לר"י (ויקרא ו, טז) (אחד) מבניו יעשה אותה, אמנם לר"ש דמן התורה בשל צבור (מנחות נ"א ע"ב) איך תקנו חכמים משל יורשין, ואולי דמסרו לצבור, ויש לדבר עוד בזה, ואכ"מ. וכ"פ בצ"פ ובעין זה במרכה"מ שקלים. וכ"כ בזבח תורה דף כא. ד"ה והלכה

¹⁴ מרהכ"מ שקלים

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

ד. אשר יקריבו לה' אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמן בניו אלו כהנים הדיוטות

אין הכהן עובד¹⁵ תחלה, וכן כהן גדול אינו עובד תחלה עד שיביא עשירית האיפה משלו¹⁶ ועובד בידו שנאמר (ויקרא ו פסוק יג) זֶה קָרְבַּן אֶהְרֹן וּבָנָיו אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לַה' בְּיוֹם הַמִּשֶׁחַ אֹתוֹ עֲשִׂירֵת הָאִפָּה סֵלֶת מִנְחַחַת תְּמִיד מִחֻצֵיתָהּ בַּבֶּקֶר וּמִחֻצֵיתָהּ בָּעֶרֶב, ואם עבד קודם שיביא עשירית האיפה וכן כהן גדול שעבד בכהונה גדולה קודם שיביא עשירית האיפה עבודתו כשירה¹⁷.

ה. מבניו שמעת מינה תרתי

מנחת חינוך¹⁸ אינו חוצה, אלא מקריבה כולה כאחת¹⁹ עם קומץ לבונה ושתיהן כליל לאשים.

¹⁵ רמב"ם הלכות כלי המקדש פרק ה הלכה ז

¹⁶ פירש"י דבשהכהן הדיוט נתחנך לעבודה באותו יום היה מקריב עשרון. עוד כתב לישראל אחרניא ביום המילואים היה כך אבל לדורות לא נהג ע"כ. ועיין במל"מ שזה אינו וכדאיתא בפרק התודה (דף ע"ח). ומ"ש רבינו שאם עבד בכהונה גדולה קודם שיביא עשירית האיפה עבודתו כשרה. בת"כ אמרינן דפסולה וכתב שם הרב קרבן אהרן דדייק לה מדכתיב זה דמשמע מיניה עיכובא. ונראה ד"ט"ס הוא ועיקר הנוסחא היא דכשרה וראיה דאי אמרת פסולה א"כ היכא דאירע פיסול בכ"ג ביוה"כ זה האחר שנכנס ע"כ מביא עשירית האיפה דאי לא עבודתו פסולה והא ליתא דא"כ מאי האי דבעי תלמודא בפ"ק דיומא אירע בו פיסול אחר תמיד של שחר במה מחנכין והלא היה צריך להקריב חביתו חינוך ויחנכו אותו בהם שיקריב בה' בגדים אלא ודאי דעבודתו כשרה והכי איתא בירושלמי ספ"ז דשקלים וכיון שכך ביה"כ אינו מקריב חביתו חינוך לפי שהם קרבן יחיד ואינן דוחים את השבת וכמ"ש התוס' בפרק התודה (דף ע"ח) ד"ה אחת יע"ש:

¹⁷ כן הוא ירושלמי פ"ז דשקלים (הלכה ו') ותוספתא סוף שקלים ובתוספתא פ"ב דחגיגה אמנם בתו"כ שם הגי' פסולה יעו"ש וכתב הקרבן אהרן מדכתיב זה הרי הוא לעיכובא ועיין או"ש ומעשה רקח מש"כ ועיין הר המוריה שכתב ובאמת בתוספתא דשקלים י"ל דהא דנקט כשרה היינו אם אינו עובד בידו הא אם לא הביא כלל פסול ומעכב אמנם בתוספתא דחגיגה א"א לומר כן והגר"א הגיה בירושלמי שם שצ"ל פסולה יעו"ש ועי' ביומא ה' א' ב' ובירושלמי שם פ"א ה"א. ומי יכניס ראשו בזה. שוב פקח ה' עיני וראיתי במל"מ שהעיר בזה וכתב שהעיקר דכשר דאל"כ איך יעבוד ביוה"כ בלי חביתין ונשען על מש"כ התוס' דמנחות ע"א א' ד"ה אחת וכו' יעו"ש היטיב ובאמת לענ"ד לא מכרע כלל דביוה"כ כיון דלא קרב חביתין דא"א ליקרב חביתין ביוה"כ לכן אינו מעכב ועוד ד"ל דבכהן הממונה תחת כה"ג לא מעכב מידי כמו דכשר אף אם לא נמשח ולא נתרבה בבגדים ה"נ י"ל דכשר אף דלא הביא חביתים ועו"ל בכמה גוונים וצ"ע לדינא וע"ע במ"ר פרשת צו פ"ח דאיתא שם דמעכב יעו"ש היטיב.

¹⁸ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק יג הלכה ד

¹⁹ בלח"מ הביא דהאי קרא דהכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה מוקי ליה בגמרא בפרק התכלת (דף נ"א ב) לתרי ענינים, הא' לכהן גדול שמת ומנחתו קריבה משל יורשין, הב' לכ"ג שיעמוד בכל דור שצריך לעשות

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

ו. לכ"ג שמת ומינו אחר תחתיו שלא יביא חצי עשרון מביתו ולא חצי עשרון של ראשון

כבר התבאר לעיל דף נ: שכהן שהקריב²⁰ מחצה בשחרית ומת, או נטמא או נולד לו מום²¹, ומינו כהן אחר תחתיו לא יביא חצי עשרון מביתו ולא חצי עשרון של ראשון, אלא מביא עשרון שלם²² וחוצהו ומקריב מחצה ומחצה אבר.

וזאת המנחה של חינוך וחד מפיק לה מן בניו והב' ממ"ם דמבניו כמבואר שם וסובר רבינו ז"ל דהאי קרא כיון דבהני תרתי איירי חד דינא יהיב לתרווייהו וכי היכי דלכ"ג שמת ומנחתו קריבה משל יורשין אינה קריבה לחצאין אלא כולה גם כן במנחת חינוך אינה קריבה אלא כולה וקרא דכתיב שם מחציתה בבוקר כו' לא קאי אמנחת חינוך אלא למנחת כ"ג של כל יום והכי קאמר קרא זה קרבן אהרן ובניו ביום חינוכם לעבודה וזו היא מנחת תמיד כלומר שמקריב אותה כ"ג בכל יום מחציתה בבקר ומחציתה בערב אבל בשעת חנוכה קריבה כולה יחד וכמו שכתב בסוף והכהן משיח יעשה אותה והאי אותה משמע כולה ולא הציה וכמו שאמרו שם בגמרא. ובמשנה למלך שם גם מה שתירץ הרב בעל לחם משנה לזה הם דברים מבלי מלח ואני תמיה על רבותי שדברי רבינו הם ברייתא בת"כ כפ' צו וז"ל יכול מה אהרן מביא חצאים אף בניו יהיו מביאים חצאים ת"ל זה ע"כ. ואין ספק שכוונת הברייתא היא כסברת רבינו שהיה עולה על הדעת שגם מנחת חינוך תהיה מחציתה בבקר דומיא דמנחת חביתין קמ"ל זה שמעט לומר דוקא מנחת חביתין נקרבת לחצאין אבל מנחת חינוך נקרבת שלמה. ומה שיש לעמוד על ברייתא זו שחלקו ג"כ בין מנחת חינוך בשיעור השמן ובלבונה ורבינו בסוף פ"ה מהל' כלי המקדש כתב ומעשה שלשתן שוה כבר עמדתי על זה לעיל סימן מ"א דף ס"ה (א"ה) תמצאנו בפ' הנזכר). ודע שלא ראיתי לסמ"ג שכתב גבי מנחת חביתין אלא שכופל אחת לשנים ומבדיל ולא ביאר שאח"כ הוזהר וכופל החציים וכמ"ש רבינו ולא ידעתי למה לא ביאר דין זה ואולי סובר הרב דמאי דאמרינן בגמרא דמנחת חביתין היה כופל אחת לשנים היינו מה שהיה עושה בתחלה שהיה כופל החלה לשנים ומבדיל ושוב לא היה כופל ולפ"ז יש לתמוה דא"כ ר"ש דפליג ואמר דמנחת כהן משיח לא היה פתיתה היכי מתוקמא והא כתיב מנחת פתים והדבר צריך תלמוד. ובהר המוריה והעיקר כי דין רבינו נובע מהתויב צו פ"ד יעו"ש היטיב ועיין קרבן אהרן שם. וקאי כאן על חינוך דכהן הדיוט לחוד וא"ג למנחת חינוך דכה"ג אבל לא במה שמקריב הכה"ג בכל יום. שוב ראיתי כן להמל"מ שכתב זה אבל יותר נ"ל דמיירי כאן רק בחינוך דכהן הדיוט וע"ע בתוספתא דמנחות פ"ז יעו"ש היטיב.

²⁰ רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ג הלכה כ כ א

²¹ ואף על גב שבמשנה נאמר במת מ"מ ה"ה בנטמא או בנוולד לו מום דמאי שנא ומשו"ה בתו"כ שם ליתא תיבת ומת רק הכי איתא שם כהן שהקריב מחצה שחרית ומינו כהן אחר תחתיו. וכן הוא בהדיא בירושלמי שקלים פ"ז ה"ג וז"ל לא סוף דבר שמת אלא אפילו נטמא ואפילו נדחה ממום יעו"ש היטיב. ועיין בהגהת הגר"א שם דמפרש לה בלשון איבעיא ומחק תיבת אלא וה"פ דבעי אם אפילו נטמא ואפילו נדחה ממום דינו כמת וע"ז מסיק ר' יוסי בן עזי דבר דיליה דאפילו נדחה ממום ג"כ כך דינו אבל בנטמא לא איפשיט הבעיא ורבינו פסק לחומרא יעו"ש. הר המוריה שם

²² מלבד זה העשרון עוד מביא עשרון אחר ומקריב משום חנוכה, וכמ"ש רבינו ספ"ה מהל' כלי המקדש. מל"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת מנחות

נמצאו שני הצאים קריבין ושני הצאין אובדין ואלו שני החצאין האובדים מניחין אותן עד שתעובר צורתן ויוצאין לבית השריפה, שכבר התבאר במסכת פסחים דף עג: כל שפיסולו בגופו ישרף מיד, בדם או בבעלים תעובר צורתו כלומר ימתין עד שיבא לידי נותר²³ ואחר כך ישרף.

וכן אם אבד או נטמא החצי של בין הערבים, והיכן שורפין אותן בעזרה²⁴.

ז. שבעה דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהן עובד כוכבים ששלח עולתו ממדינת הים שלח עמה נסכים קריבה משלו ואם לאו קריבין משל ציבור

הגוי יכול להתנדב עולה אבל לא קרבנות אחרים²⁵, ועולות העכו"ם אין מביאין עמהן נסכים²⁶ שנאמר בפרשת נסכים (במדבר יב פסוק יג) **כָּל הַאֲזָרָח יַעֲשֶׂה כָּכָה אֶת אֱלֹהֵי, אֲבָל נִסְכֵיהֶם קָרִיבִין מִשֵּׁל צִבּוּר, שֵׁנֵאמַר (שם פסוק יב) כָּכָה תַעֲשׂוּ לְאַחַד כָּמִסְפָּרָם.**

²³ וברמב"ם בפירוש המשניות פסחים פ"ז משנה ט פירש הוא שישאר עד שיתעפש ויפסד, וצ"ע ועיין שם המערכת פסחים שם שכתב שהרמב"ם ביד החזקה חזר בו ממש"כ בפירוש המשניות מדסתם וכתב רק תעובר צורתו

²⁴ כל היכא דתנן לבית השרפה כתב רבנו כן וכ"ה לק' פ"ו מפסוה"מ ה"כ והכ"א

²⁵ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ג הלכה ב ה

²⁶ רבינו ז"ל גרס אזרח מביא עליהם נסכים ואין הנכרי מביא עליהם נסכים ולפי שהוקשה אצלו אי"כ פליגא ברייתא דמשמע דקאמרה דאינו מביא כלל נסכים אמתניתין דשקלים דמשמע דקריבים משלו ואם לאו משל ציבור נראה דהוא מפרש דמאי דממעט קרא דאזרח הוי דאזרח הוא חייב להביא נסכים משלו אבל הנכרי אם שלח נסכים קריבים משלו ואם לאו הוי משל ציבור אבל אינו חובה שיהיו הנסכים משלו כמו האזרח, ומ"ש רבינו ז"ל כאן אין מביאין עמהן נסכים ר"ל אין חובה להביא נסכים משלהם אלא אם שלחו מרצונם הרי טוב ואם לאו קריבין משל ציבור ובהכי א"ש מתני' דפ"ז דשקלים דקאמרה דאם לא שלח נסכים יקריבו משל ציבור כלומר דאינו חובה להקריב נסכים משלו אלא אם שלח נסכים יקריבו משלו ואם לא שלח יקריבו נסכים משל ציבור. כנ"ל לפרש דברי רבינו ז"ל. לח"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת מנחות

לפיכך גוי ששלח²⁷ עולתו ממדינה אחרת²⁸ ולא שלח עמה²⁹ דמי נסכים³⁰ וה"ה ישראל³¹ ששלח ממדינת הים ולא שלח נסכים וא"א לתבוע ממנו, תנאי בית דין יביאו מנחת הנסכים והיין והשמן³² מתרומת הלשכה.

ח. גר שמת והניח זבחים יש לו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל ציבור ותנאי ב"ד הוא כ"ג שמת ולא מינו כהן אחר תחתיו שתהא מנחתו קריבה משל ציבור

גר שמת³³. ואין לו יורשין³⁴, והניח זבחים, היינו עולות ושלמים שבאין לאחר מיתה, וכן ישראל שמת ואי אפשר לגבות מהיורשים כגון שלא ירשו³⁵, אם יש לו נסכים³⁶ קריבין משלו ואם לאו תנאי בית דין שבאין מתרומת הלשכה.

²⁷ רמב"ם הלכות שקלים פרק ד הלכה ג

²⁸ אורחא דמילתא נקט דבא"י בזמן הבית לא שכיחי גוים כולי האי תי"ט. שקלים פ"ז מ"ו והמאירי כתב ממדינה אחרת שאינו כאן וא"א לתובעו.

²⁹ משמע שאם שלח מקריבין אותן ואף על גב דב' רבנו בפ"ג ממעה"ק ה"ה דעולות הגוי אין מביאין עמהן נסכים היינו שאין חייבין להביא נסכים אבל אם רוצה יכול להביא, לח"מ שם. וברש"ם דף מ' ס"ל שגוי חייב להביא נסכים.

³⁰ דאילו נסכים עצמן לא מצי לשלוח שהוא טמא ומטמא. רש"ם ומלא"ש ותוס' חדשים

³¹ ורבינו דנקט גוי אורחא דמילתא שלא ידע שצריך נסכים. תפא"י שקלים פ"ז מ"ו

³² רע"ב ותי"ט שקלים שם

³³ רמב"ם הלכות שקלים פרק ד הלכה ד

³⁴ שאם יש לו יורשים יביאו יורשין נסכיו, כמבואר ברש"י כאן

³⁵ לקוטים במשניות בשם ש"ל

³⁶ שהפרישן בחייו דלאחר מיתה הוי הכל הפקר תוס' כאן. וברש"ם כתב שאם השאיר נסכים שעדיין לא זכה בהן אדם ובאין לידי ב"ד מוציאין אותן לנסכים.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת מנחות

וכן כהן גדול שמת כה"ג שמת. או נטמא או נדחה מחמת מום³⁷, ולא מנו אחר תחתיו³⁸ יום למחרת תנאי בית דין שמקריבין את החבתין מתרומת הלשכה³⁹, וי"א⁴⁰ שאם יש יורשין מקריבין מירושתם.

ט. ועל פרה שלא יהא מועלין באפרה

יתבאר להלן דף נב. בעזה"ת

³⁷ ירו' ספ"ז דשקלים וכ"פ המאירי שם

³⁸ שאילו מינו הי' האחר מביא החביתין כמש"כ רבנו בפ"ג מתו"מ ה"כ

³⁹ מקריבין את החביתין מתרומת הלשכה. ומש"כ רבנו בפ"ג מתו"מ ה"ב שהיורשין מביאין כתב הלח"מ שהוא מה"ת אבל מצד תקנה דרבנן שלא יפגעו בה תקנו שתהא כאה משל צבור. ומאירי בשקלים כאן לתרין דברי רבנו וכ"פ בצ"פ וכעין זה במרכה"מ שבו ביום שמת באין משל יורשין אבל בשאר הימים באין משל צבור ובמאירי עצמו פסק דלעולם הוא משל יורשים

⁴⁰ מרכה"מ, כאן

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

